

Дѣло Либенъ са оженилъ тогава, когато му чукнала четиресетата колѣда на вратата; а такава свадба почти никога не става въ България, а най-малко въ Коприщица. Когато дѣдо Либенъ станалъ домакинъ и направилъ си харемлѣжъ, то сичките Коприщенци помислили, че той ще да са откаже вече отъ скитническиятъ животъ и ще да заживѣе като истиненъ домочадецъ; но излѣгалъ е са въ своите надѣжди: дѣдо Либенъ продължалъ да живѣе по ергенскиятъ калѣпъ, и само старостта и дебѣлината биле въ състояние да го накаратъ да сѣдне при домашното огнище. Но ако дѣдо Либенъ и да билъ вече старъ съ тѣлото, то неговата душа си останала и при старостта му млада; даже и старостта не можѣла да унищожи неговите юнашки навици. Чѣсто са случва и сега, щото дѣдо Либенъ да сѣди предъ оджакътъ, да пуши своятъ джлагъ чубукъ, да си вари кавенце, да си